

דרישנא דקאמט שומטת דד מפיו אלו רלה הצעל לבוסה קאמר ע"ס : דשומטת דד מפיו משמע דאפילו מחמת ענמה אסור' דהא למסקנא סברי ב"ס דאסא אינה משועבד' להניק סיכי קאמרי שומטת דד מפיו אס רלה הצעל לבוסה הא אפי' בלא נד' יכול לבוסה אלא ודאי פי' שומטת דד ר"ל שאסורא אפי' בלא כפי'

לבן נראה לעג"ד דודאי במורד הנאה מחבירו אמרו דין את בניו ובנותיו הקטנים ופורע חובו משום דה"ל מברית ארי וגרמת הנאה בעלמא. אבל במדיר בפירוש דלא יזון בניו ובנותיו ושלח יצירות ארי מנכסיו. ח"ל נדרי' שפיר. דהא אפילו זריקת לרור קוגס עלי אסור אע"ג דה"ן הנאה בזריקה וכמבואר בר"ן פ"ב דנדרים (דף ע"ו) ע"פ כ"ט הכא שאסרה יניקתה על בעלה ה"ל כאלו אמרה הנאה הברחת ארי עליו קוגס דנמי אסור ודו"ק: **יעוד** נראה דבגדרה שלא להניק ואסרה דדי' להנאת חבזה אסורה לכל העולם וגם על התינוק נאסר החלב ואסור להאכיל לתינוק בידים דברים האסורין לו. וכן משמע מדברי השטתה שם בשם תלמידי רבינו יונה ע"ש:

והנה באר"ה שער מ"ח ס' ח' כהנ"ז ו' וכתב הרמב"ם פ"ז מה' מ"ח קטן שאכל אחד מדברים אסורים אפילו מדאורייתא חין הכ"ד מזוין להפרישו כו' ואע"פ שאין הכ"ד מזוין להפרישו מזה על אציו לנעור בו ולהפרישו כדי לחנכו כו'. והני מילי בצבר הכנה אבל בתינוק מייתי בסמ"ג מהירושלמי דע"א דתינוק יונק והולך מהעכו"ם ומן הבהמה הטמאה ומביאין לו חלב מכל מקום ואינו חושש לא משום שקד ולא משום טומאה עכ"ל. ומדכתב מביאין לו חלב מכל מקום משמע לכאורה דאפילו בידים מאכילין אותו קטן שאינו בר הכנה. אבל זה ודאי לית' דאפילו אינו בר הכנה אסור להאכילו בידים. ואפשר הא דמביאין לו חלב מ"מ. לאו בודאי חלב טמא קאמר דזה אסור מדאורייתא ואסור להאכיל בידים אפילו לקטן בן יומו אלא דחלב צפי שימור דליהוי ידוע שהוא טהור ולא נחשב בו טמא אבל לקטן מביאו ואינו חושש משום חלב טמא דאינו אלא איסור דרבנן דרוב חלב טהור הוא ועיין ש"ך י"ד ס' קי"ט ובאיסור דרבנן דעת הרשב"א דמוחר להאכילו בידים הובא בנמוקי יוסף פ' חרש ובר"ן ס"פ כל כתבי ע"ש :

ובמגן חברהם סי' שמ"ב כתב בשם הרקוק דאשת כהן מעוברת מותרת ליכנס בזהל המת דס"ס הוא שמא זכר או נקבה ושמא נפל הוא. וכתב עליו ז"ל וז"ע דבלא"ה מותר דטורח בלועה אינה מיטמא כדא' משנה ה' פ"ז דלהלות ובחולין פ"ד וכן פסק הרמב"ם סוף הל' טומאת מת ולא כר' עקיבא וכן דעת הראב"ד וז"ע. עכ"ל :

זמנה ג"כ מוכח דלהאכלילו בידים אפילו לתינוק בן יומו נמי אסור ומזהר
 שהקשה במג"א דהא טהרה בלושה היא ולא מיטמא בלעג"ד
 לפי מה דאמר' ביבמות (דף ע"ח) אי נימא עובר לאו ירך אמו סוף
 אלא הא דאמר רבא נכרית שנתגיירה מעוברת בנה אין לירך טבילה.
 ואמאי אין לירך טבילה. וכו' משום דר' ינאח דאמר ר"י ד"ס רובו ומקפיד
 עליו חוץ רובו ואינו מקפיד עליו אינו חוץ. והאמר רב כהנא לא שנו
 אלא רובו אבל כולו חוץ. שאני עובר דהיינו רביית' ויירש' ולא חזילה
 היא ע"ס. הרי לפנינו דכיון דהיינו רביית' לא הוי חזילה ועלתה טבילה
 האם לעובר אי"ב ה"ה כנכנסה לאהל המת נטמא גם העובר ולא הוי
 טהרה בלושה דכשם שאין האם חוללת לטהרה ה"ה לטומאה. והתם בפ'
 בשהם המקשה (דף ע"א) גבי בלע טבעת טהורה ה"ל שפיר טהרה בלושה
 דלאו היינו רביית'. וכן עובר במעי אשה טהורה כיון שמת ולדה בחוץ
 מעי' ה"ל כמאן דמנח בדיקולא וכמ"ס תוס' פ' יואל דופן (דף מ"ד) ד"ה
 איהו מייס ברישא ע"ס שכתבו דוקא היכא דאמו חי' לא מיחייב ע"ס
 העובר עד שילא ראשו שתלוי קלת בחיי' אמו אבל היכא דמתה חייב
 משום דכמונח בקופסא דמי' ע"ס וא"כ ה"ה היכא שהעובר מת בחיי' אמו
 דשוב אינו תלוי בחיי' אמו תו לא הוי רביית' וה"ל כמו טבעת דהוי טומאה
 בלושה אבל כשקניסה חיים עובר במעי אמה היינו רביית' ולא הוי חזילה
 לטהרה וה"ה לטומאה ונטמא העובר כשנכנס' לאהל המת דכיון דהיינו רביית'
 רביית' לא הוי טהרה בלושה ואי הוי זכר ודאי הוי מזהרין עליו שלא
 לנטמא

היה זה חלקה של פלמחה שהיה נהנים בהנחה זו' אבל לובא לחימר
דאברהם הנחת ישיבה עליו ביום דמשעבדה ל' אין הנדר חל והשתא פליגי
ב'ש' סברי הוא נקח אלבע בין שיניה הלךין אין כופה להניק פ' להשכיר
מיניקת. ופ"ה סברי הוא נתנה אלבע בין שיניה וכופה להניק שתשכיר
לו מיניקת או תלא בלא כתובה. עכ"ל:

וְבַת־יִשְׁרָאֵל מהר"ם ח"א כתב וז"ל וכן הסו"ד דקונס שאני עושה לפי יבולה היא לאסור עליו מצי' בקונס שאם ה' לה מעות ממקום אחר היתה יכולה ליתן לו דמי משקל חמש פלעים ולהבי' חי' לאו דאלמ' רבנן לשיעבודי' דבעל ה' הגדר חל כו' וכן משמע גמי מדברי החפ"ז פ' אע"פ שכתבו דאין לפרש שאסרה הגא' יניקה עליו דכיון דמשעבדא ל' אין הגדר חל כו' א"כ יבולין אנו לפרש הסי' דרייתא דגדרה שלא להניק את בנה בגדרה הגא' יניקה עליו דב"ש סברי כיון דסו"ד נתן אלבע בין שיני' שיקיים לה לא עבדי רבנן תקנתא וצ"ה סברי היא נמנה כו' אלמ' רבנן לשיעבודיה אלא משמע דכל כה"ג לא חייל כלל אפילו קיים לה אין קיומו קיום והגא' יניקה לא מצי' לסלוקי בזווי' בשום דל' חי' לאו דלאו אורחא דיד' או דידה ע"כ להניק ואפילו אם תרצה להסביר מינקת לאו כל כמינה וכיון שכן אין צידה לאסור הגא' יניקה עליו ואפילו קיים לה אין הגדר כלום עכ"ל ועיין מ"ש בזה בס' פ' סק"א:

והנה מדברי הו"ס' כאן משמע דיכולה לשכור מינקת דהא כתבו דהא דכופה ומניקתו היינו לשכור מינקת או תלם בלא כחופה. ואי נימא דאינה יכולה לשכור מינקת היכי תני כופה ומניקתו ה"ל למימר הלא שלא בכחופה כיון דאסרה ההיא יניקתה על עצמה ה"ל כמורדת ממלכסה ותלם שלא בכחופה. כיון דאי אפשר בכפי"ו וכמו בנדרה שלא לארוג בגדים נאים לבנו דתלם שלא בכחופה ועיין בשקס מקובלת פ' אע"פ (ק"ג ס"ג) למ"ד מורדת ממלכסה לא הוי מורדת משום דאפשר לכופה בשט"י לעסוק ואע"פ שאמרנו שלא לארוג בגדי נאים לבניו תלם בלא כחופה שט"י השם כשרה ואי אפשר לכופה ע"פ. וא"כ אי נימא דלא מהא לה שכירת מינקת כי נדרה שלא להניק תלם שלא בכחופה דהא הוי מורדת שא"ל לכופה. אלא ודאי משמע דיכולה לשכור מינקת :

ובעיקר קושיה מהר"ם דה"ל לתוס' למומר הנדרה שלא להניק היינו
 להסירה הנקטה עליו ואי משום דמשעבדה לי' לימא דבהא
 פליגי דב"ש סברי הוא נותן אלבע בין שיני' ולא אלמו' רבנן לשיעבודי'
 וב"ה סברי היא נתנה כו' ומס"ה אלמו' רבנן לשיעבודי'. כבר כתבנו בזה
 בס' פ' דכיון דמשעבדה לי' ואלמו' רבנן לשיעבודיה תו אינו לריד להפטר
 ואין כאן נתינת אלבע כלל. אמנם עתה ראיתי בשטה מקובלת בסוגי'
 שם וז"ל ורש"י ז"ל במהדורה קמא תירץ עיקר קושין בדרך פשוט וברור
 בדרבו ז"ל שכתב וז"ל וקיים לה איהו שלא הפטר לה כלום ביום שמשו
 וקסברי ב"ש הוא נותן אלבע בין שיני' כלומר דומה כאלו הוא הדירה
 מלהניק ואילו לי' שיעבודי' לפיכך שומטת דד מפיו. וב"ה סברי היא נתנה
 אלבע כו' ואין שומעין לה להפקיע שיעבוד בעלם עכ"ל ואפשר דהתוס'
 דחיקא להו לפרושי הכין דאי אין כאן נדר משום דמשעבדה לי' מה מהני
 שתיקתו פשיטא דכל שאין לריד להפטר הוא שותק וכמס"ל:

ד'רענע נראה לפמ"ס בתש"ו מהר"ם בר' ברוך ס"י ע"ז ובתש"ו הרשב"א
 ס' תתע"ג במלמד שאלל בעה"ב ואמר לו הבעה"ב לך מעמד
 ונתתה המלמד דיכול הבעה"ב לתזור בו ולעכבו ומשום דלוינו יכול למחול
 שיעבדו של הנער ע"ש. וא"כ ה"ג אף אי נימא דהוא נתן אלבע ב"ן
 שני' ודומה כאלו הדירה הוא ונתתה לזה דבזה שוב לא אלמו' רבנן
 לשיעבודי' מ"מ אינו יכול למחול שיעבדו של טיוק דמשעבדא להניק לטיוק
 ומש"ה הוכרחו התוס' לפרש שאוסרת הגא' יניקה על עמיה ודק'. (*ח')
 ד"ה"ל עוד בש"מ שכתב וז"ל לימא מחגי' דלא כב"ש כו' דבגדרת ממש
 ואוסרת הגא' יניקתה על בעלה. והא דתנן אבל ון את בטי
 התם ב"ן מחמת עמיה ומשום דלוינו אלא מבדיה ארי מנכסיו וגרמא הגא'ה
 בלמוד אבל הכא דריי כפ"י איירי כדמגי' וצ"ה אומרים כופה ומניקתה
 ובכי הא ודאי אסור כו' משום דשליחותיה קא עבדא וכ"ש הכא שהבעה
 כופה להניק ולהאי טעמא ה"ג אלו רצתה להניק מרעת עמיה מותר והא

(*) וְלִבְאִוְרָהּ אֵיכָּה לֹא־קִשְׁיוּ דָּהָא לִגְבִּי תִּינוּק לֹא אֱלֹמִי רַבָּנָן לְשִׁיעֲבוּדָא דְּתִינוּק וְקוֹנֵס מִפְּקִיעַ וְלֹא דְּמִי לֵהָא דְּתַשׁוּ׳ הִרְשֵׁי׳א דְּהִתֵּס לֹא מִדְּרַק שְׁמַחַל הָאֵב לִכְד לֹא מִהִנֵּי מִשְׁאֵי־ב הֵכָּא שְׁמִדְרָה אֱלֹא דְּלֵאֱלֹמִי׳ לְשִׁיעֲבוּרִי דְּעֵשֶׁל וְהֵכָּא הִרִי נִתְרַלֵּה וְנִרְחֵא בְּכִינֵת מוֹרִי וְ

[illegible][illegible]